

Arvoisat puoluetoverit!

Väliaikaisen sos.-dem. puoluetoimikunnan puolesta pyydän lausua Teidät kaikki, arvoisat edustajat, tervetulleiksi tähän Suomen sosialidemokraattisen puolueen ylimääräiseen puoluekokoukseen.

Ainoastaan vuosi on kulunut siitä kuin sosialidemokraattinen puolue meillä viimeksi oli puoluekokouksessaan koolla. Paljon on sillä lyhyellä ajalla, joka tästä on kulunut, ennättänyt tapahtua muutoksia.

Silloin oli meillä kaikki mahdollisuudet avoimina edessämme. Puolueemme jäsenluku nousi n. 100,000:een, ammattijärjestön jäsenluku 170,000:een. Puoluelendistömme oli runsaslukuinen ja voimakas. Eduskuntaryhmämme muodosti lähes puolet eduskunnasta, oltuaan siinä jotakuta kuukautta aikaisemmin enemmistönä. Kun Suomi silloin paraillaan oli vapautumassa itsenäiseksi ja vieraan hallituksen siihen asti muodostama este siis oli poistumassa vapaan yhteiskunnallisen kehityksen tieltä, näytti työväenluokallamme olevan edessään kaikki mahdollisuudet saavuttaa pyrintöjensä päämäärä, hankkia itselleen oikeuksia ja paikkaa auringossa.

Kuinka toisin nyt kaikki on. Järjestöjamme ei tällä hetkellä näe. Ne eivät tosin ole kuolleet, mutta ne eivät toimi. Niiden satoihintuhansiin nouseva jäsenmäärä on ollut tuomittuna toimettomuuteen. Voimakas sanomalehdistömme on pyyhkäisty pois. Eduskunnassa ei meillä tällä hetkellä ole mitään sanottavana. Ja me kaipaamme kymmeniin tuhansiin nousevaa puoluetoverien joukkoa vainajina tai henkipattoina pakolaisina.

Ei koskaan ennen ole minkään maan yhteiskunnallista luokkaa niin lyhyessä ajassa syösty vallan ja voiman huipuilta mitä syvimpään kurjuuteen ja merkityksettömyyden asemaan. Ja kaikki tämä oli seurausta väärästä meneteltävästä, onnettomasti suoritetuista laskelmista, joiden tarkoituksena oli jouduttaa työväenluokan valtaan pääsyä, mutta jotka sensijaan sitä pitteemmäksi aikaa hidastuttivat. Puoluejohtomme pyrki saattamaan puolueen vähemmistönäkin ollen aseellisen voiman kautta valtaan. Tämän erehdyksen seurauksena menetimme vuosikymmenien työn tulokset ja saamme nyt alottaa uudestaan alusta.

Mutta jos sosialidemokraattinen puoluejohto teki suuren virheen, niin teki porvarillinen oikeisto ja sotilaspuolue, jonka käsiin valta kansalaissodan kukistuttua joutui, voittonsa jälkeen vieläkin suuremman. Se halusi käyttää voittoaan lopullisesti kukistaakseen maamme työväenluokan ja tehdäkseen sen valtiollisesti merkityksettömäksi. Jopa vaikutusvaltaisella taholla puhuttiin halveksuen työväestä "paarias"-luokkana, ja vaadittiin sen täydellistä nöyryyttämistä. Kosta janoten tähän työhön käytiinkin. Ei silloin merkinnyt mitään oikeistovaltion lainsäädännön suoma suoja

tettiin laittomasti, tuhansittain näänytettiin heitä nälkään ja tauteihin vankileireissä, jotka ainaiseksi tulevat jäämään häpeäpilkuksi maamme porvaristolle. Työväestöltä riistettiin kaikki oikeudet, yksinpä alkeellisimmat kansalaisoikeudetkin, joita kaikki muut kansalaiset vähentymättöminä nauttivat. Ja jotta palaaminen entisiin oloihin tehtäisiin kokonaan mahdotomaksi, suunnitteli porvarillinen oikeisto mahdollisimman suuren apajan vetämistä, aikoen muuttaa valtiosäännön, poistaa yleisen äänioikeuden ja luoda uudelleen koko yhteiskuntamme perusteet. Tätä suurtyötä, jossa huvittavampana muistona säilyy puuha kuninkaan maahan työmisiksi, tehtiin niin väellä ja voimalla, että sen rinnalla kokonaan unohtuivat kaikki pienemmät "reformit". Kun sitten käänne ulkoisten tapahtumain seurauksena tuli pikemmin kuin sitä oli voitu odottaa, ei valtaa pitävä oikeisto ollut enää näyttänyt muuttaa edes semmoista sitä ärsyttävää lakia kuin kunnaälislakia, ja kaikki sen suunnittelemat suurreformit ovat tietenkin kokonaan valuneet hiekkaan.

Ja samanaikuisesti on työväki, jonka oikeistomme ja sotapuolueemme jo oli luullut kokonaan laulaneensa suohon, alkanut joka taholla nostaa päätään. Yhdistykset virkoavat, sanomalehdet alkavat kuljettaa lohdutuksen ja rohkaisun sanoja kärsineille ja epätoivoon joutuneille, ja toimeenpannuissa työväen kokouksissa vallitsee innokas ja reipas mieliala, jolla voi maailmojakin voittaa. Ja kaikki tapahtuu ilman mitään johtoa tai agitatsionia, jota ei tarvitakaan, koska asian puolesta ovat teoillaan agiteeranneet porvarilliset puolueet ja hallitukset. Eipä ihme, että porvaristo jo huudahtaa: nyt on koko keväisen kansalaissodan saavutukset menetetty. Ja ne onkin kokonaan menetetty siinä mielessä kuin tätä voittoa aijottiin porvarillisen oikeiston taholla hyväkseen käyttää.

Ensimmäisenä oireena siihen täyskäännökseen, joka nyt jo pakosta on tuleva, on se, että uudet vaalit on määrätty ja että me siis pian vapaudumme siitä häntäparlamentista, joka jo puolen vuoden ajan on tämän maan painajaisena ollut. Me tulemme näihin vaaleihin käymään innolla ja hartaudella. Me tulemme osoittamaan oikeistoprovareillemme, joka jo luuli työväenluokan maahan masentaneensa, että se onkin sitkeä kuin karujen mäkiemme kataja.

Valoisa tulevaisuuden toiveita antaa meille tässä suhteessa se, että me jo olemme voineet saada puoluekokouksen koolle uutta toimintaa suunnittelemaan. Sen päätehtävänä on suunnitella vaaleihin käymistä ja järjestötoiminnan uudelleen elvyttämistä, jotta työväenluokka mahdollisimman pian vapautuisi nykyisestä masennustilastaan. Osoittakaaamme, että me saamme järjestömme pystyyn niin nopeasti, että näyttäisi siltä kuin ei mitään keskeytystä niiden toiminnassa olisi ollutkaan. Näyttäkäämme, että vaikka työväki hävisi aseleikissä, pystyy se rauhallisin keinoin ja järjestötoiminnan avulla voittamaan.

Suunnitelkoon tämä kokous tämän taistelun menestykselliseksi.
Merkitkään siten uuden päivän koittoa se kokous, jota me nyt Koiton talol-
la ryhdymme pitämään.